

nummer 142 nov-dec 2007 25ste jaargang € 5,50

WWW.SLAGWERKWERELD.COM

SLAG WERK KRANT

25 JAAR
JUBILEUM
NUMMER

Win!

De Dave Weckl
Yamaha & Sabian set
t.w.v. € 8.000,- en
LP Custom Shop
conga's en bongo's

exclusief interview

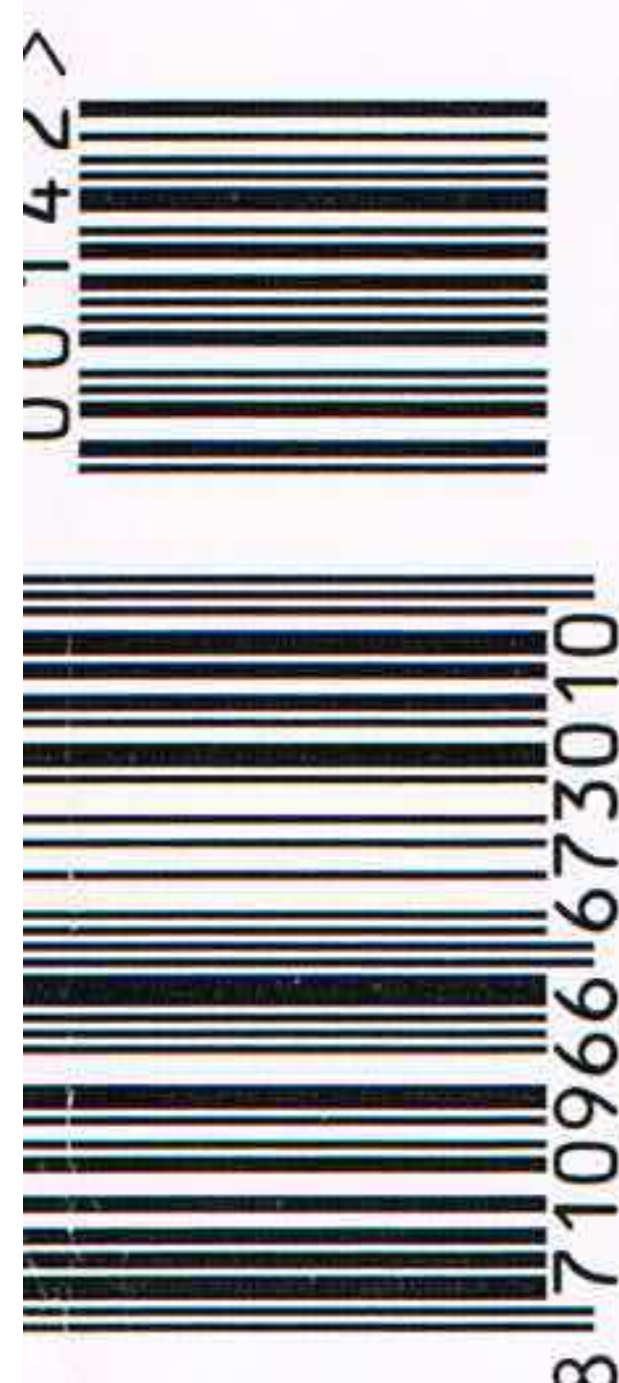
Neil Peart

25 jaar Slagwerkkrant Plakboek • Drums opnemen - deel 4

interviews **Guy Bours • Luisito Quintero • Jasper van Hulten**

verslagen **Lowlands** met Mikkey Dee, Cherisse Ofosu Osei en Ben Johnston
Drumworld Festival met Peter Erskine en Flo Mounier

tests **Mapex Pro-M drums • Meinl Byzance Extra Dry bekkens**
Sonor S-Classix drums • LP Custom Shop conga's en bongo's
Zildjian Armand bekkens • Sabian XS20 bekkens • Gibraltar hardware

8 710966 673010

'Ik speel veel beter en krachtiger dan

Neil Pea

We moesten er jaren op wachten. Een interview met drumlegende Neil Peart leek een utopie. Nadat de Rush-drummer bijna tien jaar geleden eerst zijn dochter en kort daarna zijn vrouw verloor, wilde de Canadees met geen journalist meer praten. Maar uiteindelijk hadden we beet. We reisden af naar Californië waar Rush concerteerde en Peart vooraf rustig aanschoof voor een openhartig gesprek.

tekst Jean-Paul Heck foto's Andrew MacNaughtan

Hier in Mountain View staat volgens muziekcritici de mooiste half overdekte arena van Amerika. Het Shoreline Amphitheatre biedt plaats aan ruim dertigduizend bezoekers en ligt aan de rand van de beroemde San Francisco Bay. Deze venue is alleen geschikt voor de allergrootsten en de Canadese band Rush behoort nog steeds tot die buitencategorie. Maar niet alleen in het tourcircuit. Het laatste album *Snakes & Arrows*, dat eerder dit jaar uitkwam, denderde in Amerika de topvijf van de albumlijst binnen, terwijl ook hier de toptien werd gehaald. Rush is na ruim 35 jaar nog altijd hot; dat blijkt wel tijdens deze zwoele zomeravond.

De bonte, haast kermisachtige, typisch Amerikaanse sfeer werkt aanstekelijk. Pa's, ma's en kinderen, gestoken in Rush-T-shirts, zoeken met een fikse beker frisdank en de onafscheidelijke hamburger hun plaatsje op. Rush zal die avond een weergaloze show geven waar nostalgie en prachtige nieuwe tunes om aandacht schreeuwen. We spreken Neil Peart meteen na de soundcheck, waarin hij samen met zanger-bassist Geddy Lee en gitarist Alex Lifeson ruim een uur lang als een bezetene bekende Rush-composities en andere rockclassics volledig verbouwt. Na een drankje en wat rekoefeningen is Peart er klaar voor.

Wat mij vandaag is opgevallen, is de enorme kalmte rond de band. Geen gestress, geen gedoe, terwijl je vanavond toch voor dertigduizend mensen moet optreden.

'De rust voor de show is heel belangrijk. Je zag net hoe ik mij afzonderde in mijn kleedkamer en allerlei bewegingsoefeningen deed. Dat heb ik altijd gedaan en het is ook de reden waarom ik nog steeds de snelheid heb om alle Rush-partijen te kunnen spelen. Toen ik na allerlei persoonlijke ellende, acht jaar lang nauwelijks heb gespeeld, moest ik terugvallen op die oefeningen en fitheid. Daardoor kon ik alles wel weer snel oproepen. Weet je, ik ben een

Peart met links Geddy Lee
en rechts Alex Lifeson

vroeger.'

rt

vijftiger, maar ik heb de drive en gretigheid van een jonge vent. Ik speel veel beter en krachtiger dan vroeger. Of zoals Geddy vaak tegen mij zegt: "Neil heeft het lijf van een oude man, maar de geest van een jonge God".

Je bent een van de meest invloedrijke rockdrummers uit de rockgeschiedenis, maar er is ook kritiek op je spel geweest. Het zou te stijf en te bedacht zijn. Hoe denk je daar zelf over?

'Ik heb altijd moeite gehad om gevoel en swing in de muziek van Rush te leggen. Dat is een heel lange zoektocht geweest die pas een beetje vorm kreeg op het album *Counterparts* uit '92. Volgens mij is een drummer pas na zijn veertigste volwassen genoeg om zijn ego te parkeren en puur te gaan voor het resultaatdrummen.

'Sommige drummers bereiken die fase eerder. Neem iemand als Matt Cameron van Pearl Jam. Hij is een goede vriend van mij, en onlangs kwam hij in Seattle naar een show kijken. Hij zei: 'Neil, ik ben opgegroeid

'De band heeft mij door die vreselijk moeilijke tijd heen geholpen; dat zal ik nooit vergeten.'

met jouw drumwerk, maar nu pas hoor ik voor het eerst passie en beleving in je spel.' Dat is prachtig als iemand als Matt zoiets tegen je zegt.'

Je drumpartijen klinken erg gecomponeerd. Over elke tik is nagedacht. Hoe zie je jezelf als drummer?

'Ik ben meer een componist dan een improvisator. Binnen Rush ben ik ook de enige die zich echt kan verliezen in eindeloze repetities. Alex haat repetities, en Geddy, de meest methodisch werkende muzikant binnen Rush, repeteert alleen als het echt nodig is. Ik heb het vermogen om eindeloos mijn partijen te blijven spelen en ze veranderen of verbeteren. Improviseren is echter niet mijn sterkste kant al ben ik wel op een punt gekomen dat ik de uitgetekende structuur durf te verlaten. Tijdens deze tour begin ik mijn drumsolo zelfs met een improvisatiestuk. Ik laat mij leiden en het staat niet vast. Het is de eerste keer dat ik het doe en het bevalt mij prima.

'Ondanks alle onrust in mijn hoofd, blijf ik eerst en vooral een drummer. Ik heb de afgelopen veertig jaar meer op mijn drumkruk gezeten dan thuis op de bank, en ondanks mijn avonturen op de motor en de uitdaging om mooie teksten te schrijven, haal ik het ultieme genot uit een prachtig geslagen break of een mooi snaredrumgeluid.'

Je zou haast vergeten wat voor een indrukwekkende tekstschrijver je eigenlijk bent. Je hebt vier bekroonde boeken geschreven en jouw teksten worden zelfs gebruikt op universiteiten in Canada. Hoe is die rolverdeling binnen Rush ontstaan?

'Haha, toen ik na het eerste album bij Rush kwam, hadden zowel Geddy als Alex geen enkele motivatie om iets met teksten te doen. Ik ben gewoon begonnen met het aanleveren van stapeltjes teksten.

Nu nog steeds, alleen stuur ik ze tegenwoordig op naar Geddy en die gaat erin spitten. Hij en Alex wonen immers nog altijd in Toronto, ik al een paar jaar in Los Angeles.

'Deze manier van werken kan heel confronterend zijn, want Geddy is zeer kritisch - en terecht - op wat hij wel en niet wil zingen. Maar het heeft altijd gewerkt. Ik weet nog dat ik met de tekst van de song *The Trees* aankwam. Dat is de eerste keer dat ik Geddy heb zien huilen. In al die jaren zijn mijn teksten zeker wel veranderd. Vroeger was er meer afstand tussen mijzelf en de personages in de songs. Nu is het veel directer.

'Als band komen wij er altijd wel uit wat we gaan gebruiken, want ook op dat gebied zij we erg professioneel. Zolang Rush bestaat, beleggen we meetings waarin alles voorbijkomt. Rush is het product van drie intelligente, maar tevens complexe mensen met een sterke eigen mening. Zolang je naar elkaar blijft luisteren, kom je wel tot een consensus.'

Waar laat je jezelf na ruim 35 jaar Rush nog door inspireren?

'Ik heb mezelf nooit in een harnas gestopt. Zo van: de wereld zit op dit moment op dit soort teksten te wachten. Dat werkt altijd tegen je. Ik heb altijd geschreven wat mij op dat moment bezighield. Bij mijn laatste motortocht door Noord-Amerika, kwam ik nogal wat verschillende geloofsgroepen tegen die proberen hun plekje in dit land te vinden. De ontmoetingen met die mensen hebben mij erg geraakt en dit leidde uiteindelijk tot de teksten en samenhangeende thematiek van de cd *Snakes & Arrows*.

'Ik geef wel toe dat de teksten van de laatste albums een stuk persoonlijker zijn. Ik ben dan ook erg trots op nieuwe composities zoals *The Larger Bowl* >>

>> en *The Way The Wind Blows*. In mijn laatste boek *Roadshow* geef ik aan dat de wereld niet geheel verrot is. Tijdens mijn motortrip, die de inspiratie voor dit boek was, ben ik door fantastische staten zoals North-Carolina en Utah gereden, en ik heb soms ademloos rondgekeken. Maar zelfs het in mijn ogen tragische Texas heeft mij verbaasd. Kijk, Amerikanen kunnen geen autorijden, zeker in vergelijking met Europeanen niet, maar in Texas leven wel de beleefdste chauffeurs ter wereld. Ja, daar schrik je van, hè?

Ik zag je vanmiddag, een paar uur voor de show, opwarmen achter je drumstel. Eerst alleen en later met de hele band. Jullie speelden de stukken heel losjes en je zat echt te improviseren.

'Tijdens soundchecks hebben wij alleen vreselijk veel lol, maar ontstaan ook de beste ideeën. Songs als *La Villa Strangiato* en *YYZ* zijn allemaal tijdens soundchecks gemaakt. Zo ook een nieuwe instrumental als *The Main Monkey Business*. We blijven toch een stel oude hippies die het liefst drie uur staan te jammen op het podium. Maar het is ook goed, want zonder die soundcheck zouden we 's avonds nooit zo ontspannen en los een concert kunnen geven.'

Over losheid gesproken. Je drumt veel meer ontspannen dan vroeger. Met dank aan drumgoeroe Freddie Gruber. Hoe ben je met hem in aanraking gekomen?

'Steve Smith en ik zijn goede vrienden en toen ik Steve zag spelen in 1991, viel mij meteen één ding op: van een heel goede drummer was hij opeens een fantastische drummer geworden. Hij speelde zo los en zo muzikaal. Ik vroeg hem hoe hij zich zo had weten te ontwikkelen en het enige wat Steve zei was: 'Freddie.' Een paar dagen later zaten Freddie Gruber en ik al samen in een restaurant en werd het vreselijk laat. Die man kan verschrikkelijk mooie anekdotes vertellen over Buddy Rich en Charlie Parker, maar ook over een dichter als Allen Ginsberg. Hij heeft ze immers zelf allemaal ontmoet.'

Om een betere drummer te worden ben je bij hem op les gegaan. Terugkijkend op dat avontuur, wat leverde het op?

'Ik heb mezelf door Freddie echt opnieuw uitgevonden. Ik was ook gewoon niet meer tevreden met mijn drumspel. Ik zat vast en dat gevoel is voor een drummer, althans voor mij, niet prettig. Ik was gelimiteerd in wat ik kon doen, en kon niet alles wat in mijn hoofd opkwam vertalen naar mijn drumstel. Wat ik deed was zo stijf en zo mechanisch. Dat was ook altijd een beetje de kritiek op mijn spel, en daar kon ik mezelf wel in vinden. Ik wist dat het met een technische aanpassing te verhelpen zou zijn.

'Freddie Gruber heeft mij geleerd hoe ik over mijn drumstel kan dansen, en niet stampvoeten. Hij begon met de zitpositie. Ik had de neiging om volledig gebogen boven mijn snaredrum te hangen en dat heeft hij als eerste aangepakt. Van daaruit is hij verder gaan werken. Daarna leerde ik mezelf de traditionele grip perfectioneren. Met de matched grip kon ik te weinig finesse aanbrengen, terwijl ik met de traditional grip weer te weinig power kon ontwikkelen. Binnen een halfuur had Freddie dat bijgesteld. Ik heb nachtenlang zijn oefeningen gedaan en daar pluk ik nu de vruchten van.'

Het schijnt dat je rond 1992 je bandleden gek hebt gemaakt, omdat je niet eerder iets met Rush wilde doen voordat je de lessen van Gruber volledig in je eigen spel had geïntegreerd.

'Ik heb ze er wel gek mee gemaakt, ja. Ik wilde niet met Rush de studio in voordat ik mijn 'nieuwe stijl' helemaal onder de knie had. Na een paar maanden vroeg Geddy aan mij: "Neil, hoe lang gaat dat nog duren?" Ik antwoordde dan: Een jaar of zo, maar misschien nog wel langer. Ze waren radeloos. Of ik de muziek van Rush nu anders speel? Dat weet ik niet. Ik heb wel van veel collega's en journalisten gehoord dat mijn spel op *Snakes & Arrows* veel losser en vrijer is, maar dat kan ook hun perceptie zijn om mij te plezieren.'

*De periode daarna was een drama. Je verloor in 1997 eerst je dochter met een auto-ongeluk en tien maanden later je vrouw aan een ongeneeslijke ziekte. Je hebt die moeilijke tijd prachtig beschreven in het boek *Ghost Rider: Travels On The Healing Road*. Heb je in die tijd ooit overwogen om definitief met Rush te stoppen?*

'Tja...(een pijnlijke stilte valt). Als je dat boek hebt gelezen, weet je alles. Ik kan daar niets meer aan toevoegen. Veel fans en vrienden vonden de woorden in *Ghost Rider* erg direct en openhartig. Dat was ook de bedoeling. Die motorreis door Amerika en Mexico hebben mij soelaas geboden. Aan Rush dacht ik niet, aan drummen al helemaal niet. Ik moest de stukjes weer bij elkaar rapen om verder te gaan. Uiteindelijk vond ik weer het vermogen om verliefd te kunnen worden en te genieten van de mooie dingen om mij heen, en Rush is natuurlijk het allermooist. Ik ben hertrouwd, maar er gaat geen dag voorbij dat ik niet aan mijn dochter Selena en aan Jackie denk.'

Je luistert nog altijd naar nieuwe muziek. Ben je ook gefocust op nieuw drumtalent, of zeg maar: hoor je nog interessante drummers voorbijkomen?

'Natuurlijk hou ik de jonge garde in de gaten. Jongens als Mike Portnoy en Gavin Harrison zijn fantastische drummers. Maar ook iemand als Brain Mantia vind ik een prachtige speler met een fabelachtige techniek en een volstrekt eigen opvatting. Ik ga vaak met dit soort jongens op stap. Dan nemen we Gruber ook mee, en dan gaan we in muziekclubs in Los Angeles naar bands kijken. Dat vind ik prachtig om te doen.'

Ik zag vanmiddag je nieuwe drumset. Die ziet er weer prachtig uit met die symbolen van Snakes & Arrows erop. Wat mij opviel, was het vreemde formaat van je bassdrum. Toch geen 23"?

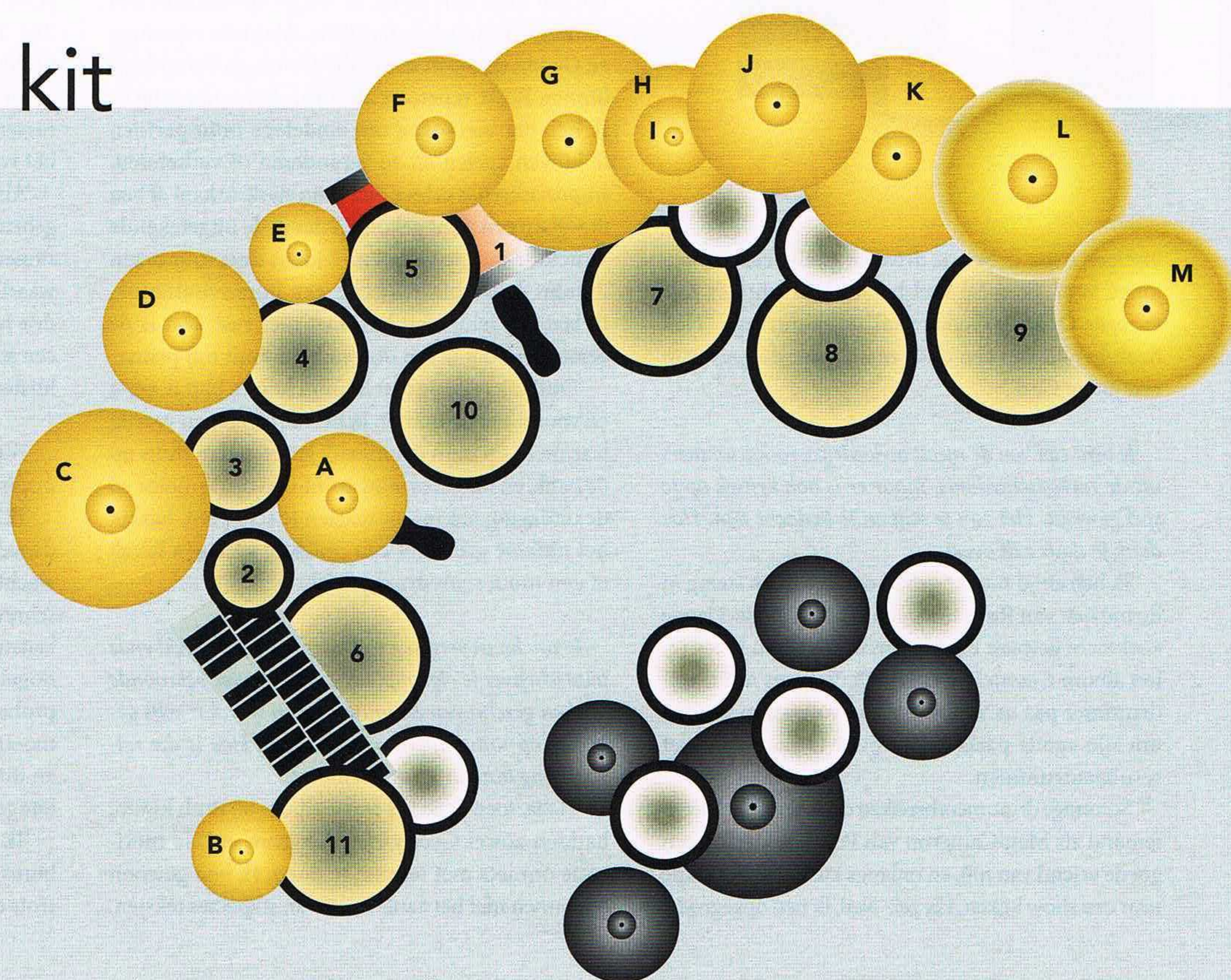
'Jawel! (lacht zijn allergrootste grijns). DW heeft voor deze tour een volledig nieuw drumstel gemaakt.

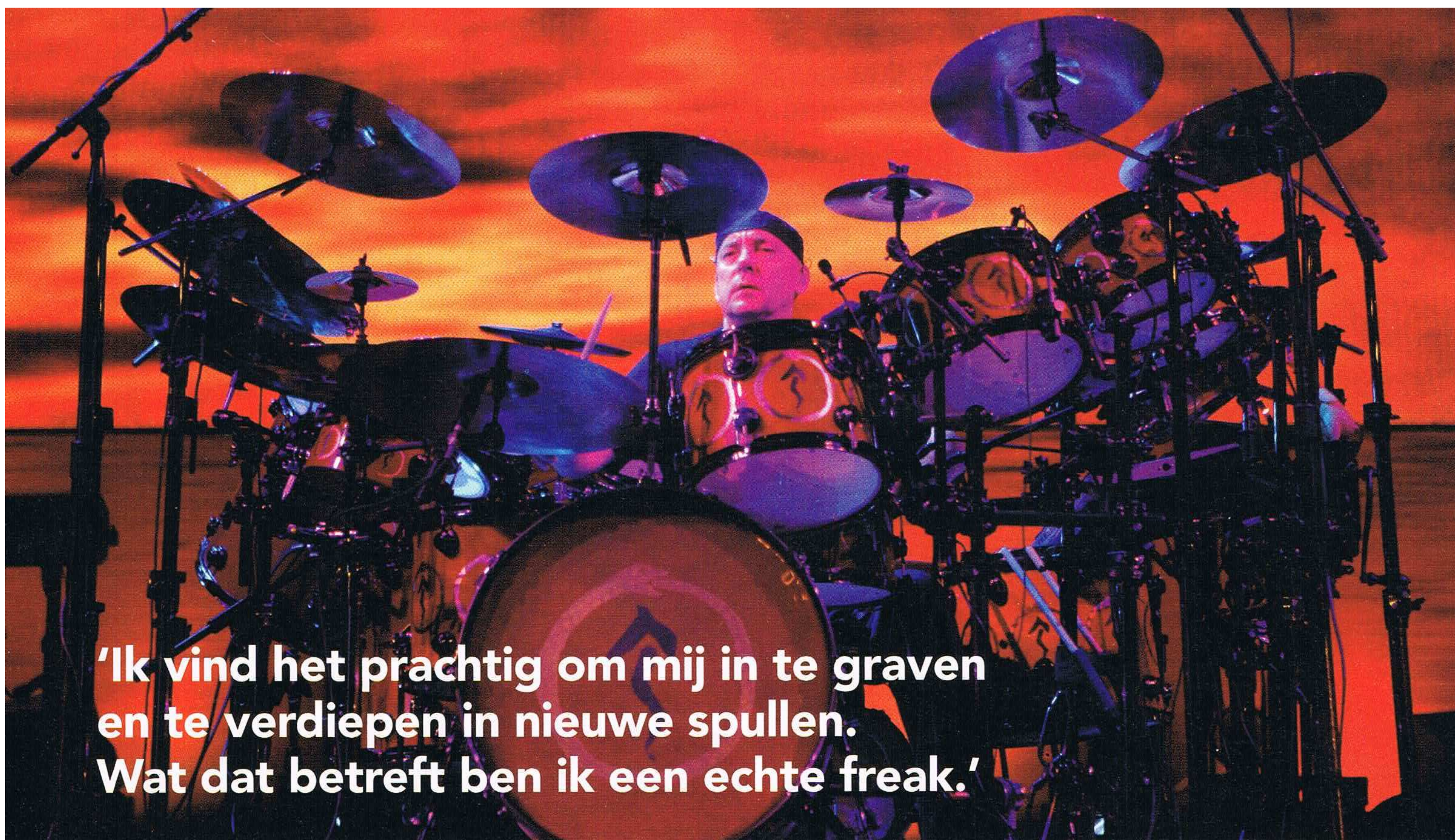
Een unieke kit

De door Neil Peart gebruikte drumkits zijn bijna net zo beroemd als de man zelf. Iedere set is uniek, behalve misschien de 30th Anniversary kit die Peart tijdens de vorige tournee gebruikte. Daarvan werden dertig exemplaren gemaakt en zijn er inmiddels 26 verkocht (voor 'slechts' dertigduizend dollar per stuk). Voor deze tournee maakte DW weer een totaal nieuwe set voor Peart met een paar meer dan opvallende features.

Peart's nieuwe DW set is afgewerkt met een Aztec Red laklaag, waarbij iedere trommel is voorzien van een custom *Snakes & Arrows*-graphic. De hardware is voorzien van een speciale Black Diamond finish.

Peart gebruikt een aantal verschillende ketels, waarbij hij gebruik maakt van vrijwel alle ketelconstructies die DW te bieden heeft. Alle akoestische drums zijn uitgevoerd met verstevigingsranden. De elektronische drums hebben de elektronica van Roland's V-Drums kit, maar speciaal voor Peart maakte DW de bijpassende ketels.

'Ik vind het prachtig om mij in te graven en te verdiepen in nieuwe spullen. Wat dat betreft ben ik een echte freak.'

John Good van DW vindt dat het altijd beter kan, en mijn nieuwe kit is de beste waarop ik ooit heb gespeeld. Heel bijzonder is de 23" bassdrum, die werkelijk fenomenaal klinkt. Hij heeft de kick van een 24" en de snelheid van een 22". Ze moesten voor die bassdrum speciaal nieuwe vellen ontwikkelen, omdat ze anders niet pasten.

Nog iets wat mij opviel. Anders dan veel drummers in de symfonische rock sla jij wel hard. Keihard zelfs. Heb je daar altijd je drumkits op aangepast?

'Ik ben opgegroeid met Keith Moon en Mitch Mitchell, en die invloed zit gewoon in mijn spel. Kijk, Rush speelt hardrock met symfonische invloeden, maar toch vooral hardrock. In het begin speelde ik ook gewoon op een kleine drumkit, maar ik ben altijd meegegroeid met de muziek die wij op dat moment wilden spelen.

'Ik ben concerttrommels gaan gebruiken nadat Nick Mason van Pink Floyd ze perfect toepaste. Hetzelfde met de toevoeging van elektronische drums rond 1982 (Simmons SDSV; red.). Ik werd geïnspi-

reerd door mensen zoals Bill Bruford en Terry Bozzio. Ik heb mij ook nooit geconformeerd aan één drummerk. Ik heb gespeeld op Slingerland, Tama, Pearl, Ludwig en de laatste jaren op DW.

'Mijn methode was en is altijd simpel: ik zette de nieuwste drumstellen van de bekende merken naast elkaar en ging erop spelen. Daar heb ik altijd mijn besluitvorming op gebaseerd. Mijn grootste nachtmerrie is immers om mezelf te herhalen, zowel wat betreft drumspel als drumsound. Daar kan ik letterlijk wakker van liggen. Maar ik vind het ook prachtig om mij in te graven en te verdiepen in nieuwe spullen. Wat dat betreft ben ik een echte freak.'

Voor iemand van 55 oog je enorm fit en sterk.

'Ik ben een fervent zwemmer en crosscountry-skiër. Daarnaast ben ik gezegend met een redelijk atletisch en sterk lijf. Het klinkt zo ouwelullerig, maar ik voel mij beter en sterker dan ooit tevoren. Vanochtend heb ik nog de tapes gehoord van ons laatste concert in Los Angeles. Ik heb voor het eerst in tijden met goed fatsoen naar mezelf kunnen luisteren.'

Veel drumfans roepen om een soloplaat van Neil Peart. Je hebt veel te vertellen, schrijft teksten en kunt ook nog eens meerdere instrumenten bespelen. Dat moet een eitje voor je zijn.

'Ik heb helemaal geen behoefte om een soloplaat te maken of bij andere mensen op platen mee te spelen. Goed, ik heb dat ding gedaan met Matt Scannell, de zanger van Vertical Horizon (Peart speelde drie tracks in op het nog uit te komen nieuwe album; red.), maar dat is alles. Ik kan mijn ei binnen Rush volledig kwijt. Alles waar ik ooit van droomde, is uitgekomen. De band heeft mij ook door die vreselijk moeilijke tijd heen geholpen; dat zal ik nooit vergeten. Wat betreft de toekomst? Ik denk dat wij pas stoppen met Rush als de mensen niet meer naar de zalen en stadions komen. Als er niemand meer op ons zit te wachten, moet je de stekker eruit trekken.' ■

DW drums

1. 23"x16" bassdrum (Xshell ketel)
2. 8"x7" tom (VLT ketel)
3. 10"x7" tom (VLT ketel)
4. 12"x8" tom (VLT ketel)
5. 13"x9" tom (VLT ketel)
6. 15"x12" floortom (VLT ketel)
7. 15"x13" floortom (Xshell ketel)
8. 16"x16" floortom (Xshell ketel)
9. 18"x16" floortom (Xshell ketel) (gemonteerd aan rek)
10. 14"x6½" 10-laags maple snaredrum (VLT ketel)
11. 14"x3½" 10-laags maple snaredrum (VLT ketel)

De Xshell is de standaard DW ketel, waarbij alle laagjes zoals gebruikelijk kruislings gelamineerd zijn. De VLT ketels hebben meer lagen, waarvan de houtnerf verticaal loopt en dat geeft de ketel een lagere grondtoon.

De elektronische pads zijn zeven 10"x6" pads en twee 12"x5" pads. De bassdrumpad is 12"x12".

Sabian bekkens

Sabian maakte een paar jaar geleden speciaal voor Peart de Paragon-serie. Peart speelt daar nog steeds op en breidde zijn set-up sinds de vorige tournee uit met een extra china, voorzien van tamboerijnschellen: de Diamondback china.

- A. 13" Signature Paragon hihat
- B. 10" Signature Paragon splash
- C. 20" Signature Paragon crash
- D. 16" Signature Paragon crash
- E. 10" Signature Paragon splash
- F. 16" Signature Paragon crash
- G. 22" Signature Paragon ride
- H. 14" Signature Paragon hihat
- I. 8" Signature Paragon splash
- J. 18" Signature Paragon crash
- K. 20" Signature Paragon Diamondback china
- L. 20" Signature Paragon china
- M. 19" Signature Paragon china

Peart gebruikt op zijn set gewoon de enkellaags DW fabrieksvellen (coated voor boven en clear voor onder). Het 23" bassdrumvel wordt speciaal voor hem gemaakt.